

inconstitucionals”, tal com va dir el conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura (ICV), després d'una reunió amb el ministre d'Administracions Públiques, Jordi Sevilla, a Madrid. Fins i tot el conseller d'Economia, Antoni Castells (PSC), considerava que CiU mantenia una actitud “obstruccionista i obstaculitzadora” quan proposava un model inconstitucional, ja que la fórmula, a parer d'aquest conseller, s'acosta a la del concert econòmic. Per això mateix, ERC, que fins ara sempre havia defensat la fórmula del concert, vol que els seus socis del tripartit acostin posicions al model proposat per CiU.

La mala maror augmentava en fer-se públic que el president de la Generalitat, Pasqual Maragall, i el líder de l'oposició, Artur Mas, havien mantingut reunions secretes. Aquestes trobades havien preestablert uns principis d'acord que finalment van saltar pels aires. Per a CiU, ni el PSC ni el PSOE van voler acceptar els compromisos assumits per Pasqual Maragall amb Artur Mas. Per al PSC, és Artur Mas qui va ser desautoritzat pels sectors més “radicals” de la seva formació, amb l'objectiu de boicotejar les negociacions de l'Estatut.

A banda de les consideracions del consultiu, a Madrid no han faltat les veus que no s'han cansat de repetir la lletania que no passarà ni una coma d'un text que no sigui “plenament constitucional”. Per esbrinar-ne aquesta condició, el Ministeri d'Administra-

cions Públiques ja ha encarregat diversos informes per estudiar el text no català. Casualment, o no, un dels estudis ha estat encarregat al bufet de Madrid de Miquel Roca. L'antic dirigent de CDC, un dels ponents de la Constitució espanyola, va ser un dels defensors de no reivindicar el concert econòmic per a Catalunya en les negociacions de l'Estatut català del 1979. Precisament, en una entrevista a l'exportaveu del PNB a Madrid, Inaki Anasagasti, publicada recentment en un diari barceloní, arran de la presentació del llibre *Somos vascos* (Editorial Dèria), diu que no reivindicar el concert econòmic “va ser el gran fracàs de Mi-

quel Roca, que passa per ser un dels millors polítics. Va tractar de dissuadir-los que no reivindicéssim el concert econòmic, perquè no hi havia res més odiós que la recaptació”.

Ara, més de 25 anys més tard, som a les portes d'una nova negociació. Els qui no demanaven el concert, el volen. Els qui el van demanar sempre, estan disposats a acceptar altres fórmules. Això sí, resta inamovible el compromís d'aquells que mai no van estar disposats a sentir a parlar d'un concert econòmic per a Catalunya. La negociació pel desconcert continua.

Enric Rimbau

Penjats d'una clàusula

En l'abrevada cursa per enllestir la reforma de l'Estatut valencià, el PP va proposar el PSPV-PSOE d'afegir una disposició addicional. I no una de qualsevol. Gràcies a ella, els valencians podrien fer seues les noves competències obtingudes per unes altres comunitats autònomes. Era la ja famosa “clàusula Camps” [vegeu el quadre inferior], que, malgrat ser rebuda escèpticament per nombrosos constitucionalistes i alhora ser qualificada com a “imbecil·litat” –per innò-

cua– per destacats membres del PSOE, va servir per desencallar una negociació eterna.

El finançament era el parapeu que tot ho aturava. El concert econòmic solidari amb l'estat i la reclamació del deute històric que defensava Esquerra Unida no agradava als dos grans partits. El PP clamava per l'immobilisme, mentre els socialistes pretenien que primara el criteri poblacional. Val a dir que entre els anys 1990 i 1999, la diferència de finançament per capita del País Valencià respecte a Catalunya, Andalusia o Canàries va créixer de 14.000 a 50.000 pessetes. Només les Illes Balears pateixen un pitjor finançament. I en ambdós casos la distància respecte a la resta de comunitats creix any rere any.

Finalment, un títol de nova creació, el IX, recollia els articles sobre economia i hisenda. El 67 recull una succinta referència a la demanda socialista, però sempre encomanant-se a l'article 157.3 de la Constitució. Ni els uns ni els altres no aspiraven a negociar aquest tema bilateralment amb l'estat. Així, tot dependrà de l'èxit o del fracàs de la “clàusula Camps”, allotjada a la fi del text.

El moll de l'os. La primera disposició addicional explícita que la llei orgànica

recaptació a Catalunya. Les xifres ens indiquen que l'atribució en concepte de solidaritat, basada en criteris federals i transparents, no se situaria més enllà del 2% del PIB. En conseqüència, estariem parlant d'una aportació global a través d'impostos que representaria un 4% del PIB, però que dependrà en gran mesura de la valoració que es faci dels serveis de l'estat. Una valoració avui en dia inexistent.

És per aquest motiu que com més a prop ens trobem d'un acord, més injustificables resulten les tesis que defensen que no passaria res si no apro-

vem un nou Estatut i, en conseqüència, unes bases sòlides per a un nou finançament. El continuisme no és una opció, és un suïcidi. Cal recordar que avui no tenim model propi: la disposició addicional setena de l'Estatut actual ens posa a mercè de la LOFCA i de l'arbitrarietat distributiva de l'estat. Hi ha algú disposat a justificar el cost social i econòmic de deixar les portes obertes a una acceleració del creixement d'un dèficit fiscal que ja se situa al voltant d'un 10% del PIB?

Conseller de Comerç, Turisme
i Consum

Sobre el finançament i la 'clàusula Camps'

Literalment, la clau de volta de l'Estatut valencià –la coneguda com a “clàusula Camps”– es troba al tercer punt de la segona disposició addicional, on s'exposa: “[...] qualsevol ampliació de les competències de les comunitats autònomes que no estiguen assumides en aquest Estatut o no li hagen estat atribuïdes, transferides o delegades a la Comunitat Valenciana amb anterioritat, obligarà, si és el cas, les institucions d'autogovern legitimades a promoure les corresponents iniciatives per a la dita actualització.” Segons es desprèn, doncs, el text estaria sotmès a contínues modificacions, les quals sempre haurien de comptar, és clar, amb el beneplàcit del Congrés de Diputats.

Pel que fa al finançament de la Generalitat, recollit a l'article 67, s'especifica que prevaldran “els principis d'auto-

nomia, suficiència i solidaritat”. El sistema d'ingressos el determinarà la llei orgànica prevista a l'article 157.3 de la Constitució; així, s'ha d'assegurar “el finançament suficient per a l'exercici de les competències pròpies en la prestació del conjunt dels serveis públics assumits, preservant en tot cas la realització efectiva del principi de solidaritat en tot el territori nacional”. Si la Generalitat no cobrirà el mínim de serveis públics equiparable a la resta del conjunt de l'estat, s'establirien els “mecanismes d'anivellació [...] que preveu la llei orgànica a què es refereix l'article 157.3 de la Constitució espanyola, atenent especialment a criteris de població”. Un finançament, per tant, que apareix de gaidó en el text i que delega tota responsabilitat en la bona voluntat del Govern espanyol i la resta d'autonomies.

de finançament de les comunitats autònomes (LOFCA) determinarà el finançament del País Valencià. Com desitja el PSOE, qualsevol alteració ha de consensuar-se entre les 17 comunitats.

De la seua banda, l'apartat primer de la segona disposició addicional és tan obvi que sobta que s'haja inclòs: tota

competència cedida per l'estat a les comunitats autònomes s'aplicarà al País Valencià. És al tercer punt, la “clàusula Camps”, on es demostra la subsidiarietat del text, sotmès a allò que puguen aconseguir unes altres autonomies.

Aquest dimarts el text valencià és pres en consideració al Congrés de Diputats.

Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) ja avisa que exigirà “el mateix finançament” que vol per al Principat. D'ací a quatre o cinc mesos en sabrem el resultat. Potser serà un altre part prematur?

Víctor Maceda

Matas, a rebuf de la roda catalana

Jaume Matas espera a veure què obté Catalunya per reclamar el seu finançament. Mentrestant, aconseguix diners per a la Sanitat, critica Zapatero i engruna el PSOE balear.

El Govern balear, en conèixer l'oferta de Zapatero per al finançament de la Sanitat, digué que l'acceptaria tot i considerar-la “insuficient”. Tothom va entendre que “acceptar” significava que el conseller d'Economia, Lluís Ramis d'Ayreflor, votaria afirmativament la proposta del Govern estatal presentada en el si del Consell de Política Fiscal i Financera pel ministre d'Economia, Pedro Solbes, el passat dimarts dia 13. Però

no va ser així. El Govern balear s'abstingué. Igual com van fer les altres autonomies governades pel PP. Tot d'una s'aprestà a explicar, però, que acceptava els diners: entre 80 i 100 milions d'euros per any. És a dir, accepta el finançament que dona l'estat, el titlla de “clarament insuficient” perquè no té prou en compte la població, i en conseqüència en reclama molt més, i alhora dona satisfacció amb l'abstenció a la consigna d'estratègia

